

Φιλαναγνωσία!!!

ΒΑΡΚΑΡΙΣΣΑ ΤΗΣ ΧΙΜΑΙΡΑΣ

ΑΛΚΥΟΝΗ ΠΑΤΠΑΔΑΚΗ

"Εγώ τα είχα βρει με τη ζωή. Γίναμε κολλητάρια και τα περνούσαμε περίφημα. Πήγαινα ως εκεί που μ' έπαιρνε. Για να χαίρομαι. Κι αν είχα κέφι, προχωρούσα ως εκεί που δε μ' έπαιρνε. Για να μαθαίνω."

"Θέλει πολύ κουπί μετά την προδοσία. Κι άντε τώρα να' χει η ψυχή σου τα μπράτσα να κωπηλατήσει."

"Κι ακόμα πιο αραιές οι αντιστάσεις μας. Τίποτα δε διεκδικήσαμε ποτέ. Και προπαντός τους εαυτούς μας."

"Να ονειρεύεσαι μου έλεγε ένας φίλος που μ' αγαπούσε και με ήξερε καλά. Τα όνειρα συνήθως προδίδουν. Παρappaλανούν. Καμιά φορά και σκοτώνουν.

Όμως δε γίνεται να ζεις χωρίς να ονειρεύεσαι. Δεν έχει νόημα. Δεν έχει ουσία. Να ονειρεύεσαι!

Κοίτα μόνο να' χεις σταμπάρει καλά την έξοδο κινδύνου από τα όνειρά σου.

Τότε σώζεσαι.

Και ποια είναι η έξοδος κινδύνου; Τίποτα δεν είναι στη ζωή το παν! Έχει και παρακάτω... Έχει κι άλλο... Προχώρα, λοιπόν, ξεκόλλα! Αυτή είναι η έξοδος κινδύνου!"

"Το' χω αυτό το κουσουράκι από μικρή. Όταν ρίχνουν κάποιον κάτω οι άλλοι, εγώ τρέχω να του συμπαρασταθώ. Μη χάσω... Στο τέλος σηκώνεται αυτός και για να αποδείξει τη δύναμή του, ρίχνει κάτω εμένα. Και τότε δεν έρχεται κανείς. Αυλαία!"

"Είναι κάτι νύχτες, που τ' αστέρια κατεβαίνουν χαμηλά.

Του λιώνει το φεγγάρι και νοτίζει την ψυχή σου.

Είναι κάτι νύχτες, που όλα σιγοτραγουδούν. Ακόμα και οι πέτρες. Και τα ξερά κλαδιά.

Αυτές τις νύχτες προτιμά να σε θυμάται η μοναξιά σου.

Κι έρχεται ακάλεστη. Χωρίς να χτυπήσει ούτε καν την πόρτα, να ρωτήσει αν δέχεσαι επισκέψεις. Χωρίς να κρατά η αφιλότιμη, ουτ' ένα λουλουδάκι.

Ουτ' ένα γλυκό, μπας και σε ξεγελάσει.

Θρονιάζεσαι στην ψυχή σου κι ανάβει προκλητικά το τσιγαράκι της.

"Αυτάσα! Πού είχαμε μείνει;"

Σου λέει μ' όλο το θράσος της και σε κοιτά κατάματα."

"-Αυτό που ζητάς, Θεανώ, (όταν μου ανακοίνωση κάτι σοβαρό με προκαλούσε Θεανώ), δε θα στο δώσει κανείς. Το' χεις μέσα σου.

Κι ύστερα κλείστηκε πάλι στο δωμάτιό της κι άνοιξε το ραδιόφωνο.

Δεν κατάλαβα τι εννοούσε. Και θύμωσα. Θα ήμουν περίπου δεκαεπτά χρονών. Ό,τι έφαχνα, το' φαχνα γύρω μου. Πλάι μου. Απέναντί μου.

Πέρα από μένα. Στα μάτια των άλλων. Στα λόγια των άλλων.

Όταν πέρασαν τα χρόνια και κατάλαβα τι ήθελε να μου πει, είχα σπαταλήσει τα καλύτερα δειλινά της ζωής μου"

Από τις: Χρύση Βουβούσα
Ρούλα Αθανασοπούλου